

Perspectiva del xalet d'Ulldeter

En aquelles altures, sigui per la netedat de l'atmosfera, sigui per la grandiositat de tot lo que a un hom l'envolta, tot sembla petit essent molt gran; tot apar que sigui a prop essent molt lluny; les proporcions de grandiositat de tot quant s'ovira fa que la vista s'enganyi, i qualsevol muntanya o turó que sembla [que] s'hi pot arribar amb un quart es necessita a voltes una hora o més. Aquestes muntanyes que mirades a molta distància semblen gegantines a mida que un s'hi va acostant no perden la seva grandiositat; però sí que després de veure-les de prop i comparar-les amb les seves veïnes, la vista s'hi acostuma que per últim un les considera de semblant proporció com les de per avall. Arribo a creure que en aquests llocs la vista confon la mida de proporció de més de la seva meitat real, com passa, per exemple, a l'atravessar un pla que sembla aparentment poder-se fer amb cinc minuts, i al cap de mig quart encara no s'ha arribat a la meitat.

El grandió Gra de Fajol, el Pic de Bastiments i d'altres, [que] es veuen tan nets i pelats que semblen turons fàcils de seguir, són, al contrari, ben difícils, puix fins han costat algunes vides. No obstant, al mirar-les, aquestes muntanyes gegantes del nostre Pireneu, tan dretes i pelades, amb aquelles clapes que semblen de neu –que no és altra cosa que quars esmicolat–, amb aquelles pendents que apar sien tallades a dret fil, un hom s'afigura [que] no pot ésser possible el recórrer-les; però no és així puix fins els indrets que mirats de baix estant sembla que ni tan sols els isards púgan pujar ni baixar, una persona por fer-ho amb facilitat relativa si és lleugera de cames, forta de cos i l'alè no li manca.

Continuem la marxa passant per sota el Pic de la Dona, baixem al Pla de Morens i ens adrecem cap al xalet, on arribem quasi fosc. Ens recorden perfectament de dos anys enrere, servint-nos un bon sopar, bones habitacions i bons llits; passant la nit sense tenir fred, puix la temperatura dintre l'habitació era de 10 graus [Réaumur, és a dir 12,5° C]. Mes, abans que tot, traiem les tripes a l'isard; contemplem les seves formoses banyetes, de les que els manescals se'n serveixen per a sangrar el bestiar; ens fixem amb la seva edat, que trobem és la d'un any, restant convençuts, després de l'examen, de que tenim carn tendra. Preguntem al guia si se'ns conservarà fins al dijous al vespre, que serem de retorn a Ripoll, i ens diu que sí. El pengem a una soca de pi, deixant-lo arrambat a la paret forana del xalet, sens cap mena de por de que ni pillets ni quadrilles de lladres passin i ens el robin, amb tot i que aquell isard era per nosaltres com un tresor. Encarreguem per l'endemà l'esmorzar i el dinar, que ens hauran de dur amb un matxo al pla de Camp Magre, puix allíensem reprendre la cacera dels isards, i ens en anem a dormir. Bona nit!

BOTEY, Josep, Excursió Pirenenca: La cacera dels isarts, 1915 p.19-20